Pod olivou míru a palmou ctnosti světu zjevená královská koruna Čechie, nejprve nabídnutá svatému Václavovi jako královská odměna za jeho slavné zásluhy, poté však navěky dědičným právem udělená také nejvznešenějšímu Rakouskému domu.

Předehra

Recitativ

Statečnost: Pán je má síla a chvála,
stal se mou spásou.
Toto je můj Bůh, toho oslavím.

Sbor: Tvá pravice, Pane, zdrtila nepřítele
a s velkou slávou jsi zahnal své protivníky.

Árie

Statečnost: Toto je vítězství nebes,
spravedlivá věc triumfuje.
Nechť na věky trvá sláva této bitvy,
Pohanství bylo poraženo.

Recitativ

Podezíravost: Ha, kdo je tohle? Povýšenost, nebo Zbožnost?
Statečnost, nebo Nerozvážnost?
Ale ano, je to Ctižádost, je to Soutěživost.
Já jí však nasadím zpátky masku Zpupnosti,
kterou odložila.

Eucharistická horlivost:
O co usiluješ, nepřátelská Podezíravosti?
Kam míříš zmínkou o masce?
Odstup, ustup!

Árie

Hle, skálopevná Zbožnost,
nepřemožitelná Statečnost!
Protivenství ani zvraty osudu
proti ní nic nezmohou.

Recitativ

Vznešenost: Tvrdé zápasy jsou předehrami poct.
Nevinnost je utlačována, ale nikoli potlačena.
Vznešenost nechť korunuje ctnost,
ctnost nechť proslaví vznešenost.

Árie
Sem přineste palmové ratolesti, doneste korunu,

sežeňte žezlo, nachystejte nachový šat,
odznak moci a nezlomené zbožnosti.

Recitativ

Statečnost: Vrcholem slávy je prchat před slávou koruny.
Ctí statečnosti je nechtít kralovat, ač může,
a ctnost důstojně odmění jedině nebesa.

Prozřetelnost: Královská koruna je v rukou Božích.
Dědictví bude dáno těm,
kteří mu jsou nejblíže.

Árie

Vznešené potomstvo
zrozené z rakouského domu,
nechť je tato koruna králů
z Václavovy krve
dědičnou zástavou
Tvého rodu.

1. dějství
Václavova zbožná horlivost v křesťanské víře

1. scéna

Lid: Hej! Sláva tobě, Václave, ať žiješ! Hej!
Velitel: I vojenský stav přichází vyjádřit svou oddanost.
Dva vojáci: Ať vítěz navěky žije!
Všichni vojáci: Ať žije spása vlasti!
Václav: Můj věrný lide, vaše přání štěstí mě těší.
Přeji si ale, abyste tento slavný triumf zasvětili
pouze trojjedinému Bohu,
jehož přízeň získala vlasti spásu a trůnu mír.
1. předák: Vznešený kníže,
tímto vavřínem tě korunují tvé zásluhy,
zbožnost a víra.
2. předák: Vítěznou palmu ti přináší
spravedlnost; nepřítel se bojí odplaty.
Václav: To pravice Všemocného, ne má síla
porazila nepřítele, a laskavost nebešťanů
ráčila ušetřit krev nevinného stáda.
3. předák: Po velké námaze je nezbytně nutný odpočinek.
Ať slavnostní den skončí tancem!
4. předák: Přízeň, kterou laskavě prokážeš tanečnímu mistru, vládce,
oblaží i nás.
2. předák: Již připravuje náležité tance k poctě velkého knížete,
jimž budeme tleskat.
Václav: Rád se na to podívám.
1. předák: Ať zazní lyry!

Árie

Jdi, Foibe, zažeň stíny,
hvězdy, slétněte do pochodní
a pomozte při triumfu.
Zřítelnice nebes, jiskřičky světla,
dejte nám slavnostní ohně.

Václav: Ať tance uzavřou oslavy,
klid vracející se noci ať zmírní vítězný jásot;
věčné díky se přece sluší vzdávat jedinému Bohu,
s jehož pomocí žijeme chráněni před strachem z nepřátel.
Předáci: Ať kníže žije dlouho a ve stálém zdraví!
Velitel a vojáci: Kéž toto vítězství upevní český trůn!

2. scéna
Ota I. Spravedlnost je první ctností králů;
Moc má meč, Vznešenost drží žezlo.
Jedna hájí zákonné právo a krotí nepřátele,
druhá vládne svými pokyny království.
Říšský sněm si opět žádá,

abych zasedl v jeho čele jako soudce,
všechny stavy hledají nejvyššího soudce.
Jsou ale nachystané dekrety,
které jako obvykle rozešleme kurfiřtům?

Dvořan: Listy, již dříve podepsané císařovou rukou,
jsou připraveny pro všechny.

Ota I. Jsem rád, že je úkol splněn.
Jaké zprávy a odkud přinášíte k mému trůnu?

Dvořan: Pověst po celém světě opěvuje zázračný triumf.

Ota I. Jaký?

Dvořan: Václav zvedl zbraně proti kouřimskému vévodovi
na obranu práva a pravé víry,
avšak stal se v boji vítězem bez prolití krve
a rozprášil nepřítele zvukem andělského hlasu.

Ota I. Horlivý kníže si zasloužil vítězství.
Pomoc, jež mu přišla shůry,
v nás vzbuzuje ještě větší náklonost k němu.
Vládce musí upevňovat základy trůnu,
aby křesťanská víra mohla zapustit hluboké kořeny.
Ty se ujmi tohoto úkolu a z naší vůle
povolej knížete do Wormsu.
Stavovský sněm dá našemu záměru sílu.

Vyslanec: Svůj úkol pilně splním.

Ota I. Víra, právo a vládcova zbožnost
si žádají naši ochranu
proti zločinným vzbouřencům.

Dvořan a Vyslanec: Oprávněnost tohoto případu je zřejmá.

3. scéna

Václav: Srdce věrná knížeti,
není žádným tajemstvím,
že vaše láska ke mně touží z vděku postavit pomník
na památku vítězství získaného z nebe.
Já si ho ale nepřeji.

1. předák: Budoucí pokolení by měla vědět, co se stalo,
všichni by to měli číst vytesané do mramoru.

Václav: To nepodpořím. Je však mým přáním
zničit ty příšerné bohy a jejich směšné příbytky.

Velitel: Věrně tě poslechnu.

Václav: S tebou ať ozbrojená družina
odstraní z cest falešné bohy, obrazy bůžků,
svatyně zasvěcené smyšlenkám a vše,
co je uctíváno jako škodlivé Trojjedinému Bohu.

Modloslužebnictví: Přinášíme nejvyššímu Jovovi kadidlo k oběti,
aby hněv bohů tvrdě nepomstil zločiny.

2. kněžka: Kéž se jejich pomstychtivost utiší!

1. kněžka: Kéž triumfuje stará víra!

Modloslužebnictví: Veliký soudce nebes,
vyslyš prosby lidu v úzkostech.

Jove, vládce nebeského světa,
braň obřady našich otců
a udeř lid, který boří svatyně,
úderem blesku.

Velitel: Proč svoláváte blesk na hlavu knížete?
Vojáci, vpadněte do svatyně!
1. kněžka: Ó Jove, pomoz!
2. kněžka: Braň naši věc!
Velitel: Sraz svatokrádežného Jova!
Modloslužebnictví: Bože, udeř zločince trojklanným bleskem!
1. kněžka: Země, pohlť bezbožníka!
1. pohan: Ó mí bůžci, kam vás mám schovat?
1. voják: Dej sem ty sošky, padouchu.
2. voják: Sem s tou nádobou kadidla.
2. kněžka: Pomstu, bohové! Pomstu!
2. pohan: Ach! Ó! Moji penáti!
Velitel: Rychle, můj pobočníku, rychle,
sraz ty bůžky na zem!
1. kněžka: Nebesa, sešlete ohně pomsty!
2. kněžka: Po posvátných místech šlapou nohy bezbožníků.
1. kněžka: Nebojíš se hněvu bohů?
2. voják: Zmiz, ničemo!
1. voják: Udeř toho drzouna.
Velitel: Zažeňte k čertu ty služebníky pekla!
2. kněžka: Běda, jak strašně běsní!
1. kněžka: Běda!
Velitel: Pobočníku, odnes ty zmrzačené bohy jinam,
ať je sežere práchnivina.
2. voják: Jdeme se zbraněmi za knížetem.

Recitativ

Víra: Hle, Pověra, sokyně Víry, leží sražena k zemi
Ta nepřítelkyně míru je poražena a mlčí.
Na skále stojí Náboženství, své základy má ukotveny v nebi.

Árie

Sem, Ctnosti, pospěšte,
sem přidejte úlomky model!
Vytrhaný koukol
se stává trofejí
našeho vítězství
a věčné slávy.

Ostatní ctnosti: Hej, chystáme velikou sochu
z falešných model,
vztyčujeme pomník vítězství,
z rozlámaných bůžků.
Již mlčí Faleš,
Bezbožnost leží poražena.

4. scéna

Vyslanec: Vznešený vládce! Císař se chystá milostivě otevřít
svou vznešenou náruč, schvaluje tvou horlivost
a přikazuje poblahopřát ti za triumf víry,
jehož jsi dosáhl.
Václav: Císař svou milostivou přízní oblažuje toho,
kdo si to nezaslouží.
Vyslanec: Na příštím sněmu císař vystoupí jako ochránce knížete
a žádá ho, aby se dostavil do senátu na radu.
Václav: Bez meškání se hned dám na cestu.
Vyslanec: Musím podat zprávu o splnění úkolu.
Václav: S vděčností za vznešenou ochranu
políbím císaři ruku.

Jaká zázračná laskavost Prozřetelnosti na výsostech!
Vy, opory mého trůnu, se ujměte úlohy knížete,
s důvěrou vám svěřuji půdu vlasti.
Usilujte o to, ať pobožnost v bezpečí sílí
a v zemi je klid,
než mi nebe dovolí se bez úhony vrátit.
2. předák: Svírá nás strach, aby za nepřítomnosti vládce
nevypuklo nějaké vzbouření.
Václav: Tomu zabrání nebe,
prostřednictvím císařovy moci zdolá rebely.
2. a 3. předák: Všichni věrní si přejí,
ať se vládce ve zdraví vrátí na půdu vlasti.

Recitativ
Zbožnost: Nuže, ať Náboženství jako průvodce Zbožnosti
požehná vévodově cestě ke slávě!
Náboženství: Budu tě následovat a spolu s tebou dodám lesk
triumfu našeho chráněnce.

Árie

Náboženství a Zbožnost:
Kníže, již vykroč vpřed po šťastné stezce
vedoucí ke cti.
Povstaň, světlo císařovy přízně,
a královské nádhery.

5. scéna

Modloslužebnictví: Nastal příhodný čas pro ty, kdo chtějí pomstít bohy,
aby si Hněv vyžádal spravedlivou odplatu.
Nenávist: Nepřítomnost knížete zbavuje nepřátele pomoci.
Hněv: Horlivost ve starobylé víře si žádá pomstít
na křesťanech zločin, spáchaný proti
posvátným sochám bohů.

1. kněžka: I já jsem v duchu přemýšlela o způsobu pomsty,
ale nebylo možné na veřejnosti příliš zvedat hlavu.
Modloslužebnictví: Za tohoto stavu věcí musíme pozvednout silné beranidlo,
nyní totiž bdělý vládce nemůže
tolik střežit svatyně křesťanů.
1. kněžka: Co mu v tom brání?
Modloslužebnictví: Odjel do jiné země
a přenechal vládu v Čechách svým lidem.
2. kněžka: Vyvolejme vzbouření.
1. kněžka: Myslím, že nejprve je třeba hájit
víru našich předků hrozbami.
2. kněžka: Musíme použít sílu.
Modloslužebnictví: Udeříme všichni najednou na dveře regentů.
Nenávist: Bude to marná snaha.
Hněv: Mírnost nezmůže nic.

Velitel: Běda! Co to tu děláte, obětníci? Stůjte!
Modloslužebnictví: Tolik utlačovaná dávná víra našich předků
si žádá spravedlnost.
1. kněžka: Chceme úctu pro naše bohy,
nebo použijeme násilí.
2. předák: Drzouni!
Velitel: Střez se vzbouření, jinak přispěchá císařova mstitelská ruka.
2. předák: Vojáku, drž ty nepřátele
před branami domu.
Velitel: Já tyhle zuřivce rychle zkrotím.
Modloslužebnictví: Co nám zbývá?
1. kněžka: Rychle si zachránit kůži.
2. kněžka: I já se stáhnu.
Modloslužebnictví: Nemůžeme zvítězit.
1. kněžka: Běda, tak liknaví jsou naši zastánci!

Recitativ

Zbožnost a Náboženství:
Není právě čas sklizně pšenice?
Mlaty budou plné obilí
a lisy budou přetékat vínem.

Árie

Zbožnost: Žnu stébla, sbírám klasy
Náboženství: a drtím čepelí hrozny
Zbožnost: pro božské mystérium,
Náboženství: oběť Bohočlověka.
Oba: Tyto žně
zbožnosti našich dědů
jsou předzvěstí
královské důstojnosti
a eucharistické horlivosti
rakouského rodu.

2. dějství
Koruna českého království jako odměna za horlivost a svatost

1. scéna

1. kurfiřt: Co myslíte, kurfiřti? Nezavání zpoždění českého panovníka nadutostí?
6. kurfiřt: Opakovaná nedochvilnost toho Čecha mi hýbe žlučí.
1. kurfiřt: Dnes zase přichází na sněm jako poslední.
2. kurfiřt: I já se divím císařově mírnosti.
5. kurfiřt: Projevovaná přízeň z něj udělala drzouna.
4. kurfiřt: To, že před ním povstává tak
početné a vznešené shromáždění panovníků?
6. kurfiřt: Nosí nos nahoru.
2. kurfiřt: Přičítejme to za vinu naší zdvořilosti.
3. kurfiřt: Nebylo by vůbec od věci dát nafoukanci najevo naše pohrdání.
1. kurfiřt: Ať už se ostatní zachovají jakkoli,
já se odteď nebudu obtěžovat před ním povstat.
3. kurfiřt: Tenhle názor schvaluji.
1. kurfiřt: Ujednáno, nikdo ať před tím knížetem nepovstane.
5. kurfiřt: Dohodnuto.
Všichni: Nikdo neprokáže opozdilci úctu.

Recitativ

Boží spravedlnost: Každého, kdo mě oslaví, já pak také oslavím.
Protože ve mě uvěřil, osvobodím ho.

Andělé: Hle, jsme připraveni
plnit rozkazy a nařízení.
Na trůn pozvedáme
poníženou Zbožnost,
k žezlu povoláváme
odvrženou Pravdu.

2. scéna:

Ota I. Doba klidu pominula a opět se mi připomíná úřad nejvyššího soudce.
Moc zákonů mě vybízí starat se o dobro státu a důstojnost císaře,
který zastupuje Boha v pozemské vládě.
Události, které jsem předtím po dlouhý čas pustil z mysli,
se opět dožadují projednání na našem soudu.
Rád ty případy proberu.
3. kurfiřt: Knížata zdraví velkého císaře!
Ota I. Nechť zástupci stavů přijmou mé pozdravení.
Je však rada shromážděna v plném počtu?
1. kurfiřt: Až na Václava, který na sebe
nepochybně nechává čekat.
Ota I. Nemohou ho zdržovat závažné povinnosti?
2. kurfiřt: Nic se nesmí klást před veřejné zájmy.
6. kurfiřt: Jakmile se objeví něco naléhavého ve věci veřejného blaha,

má jít zájem o soukromý zisk stranou.

5. kurfiřt: Jediná osoba aby zdržovala vinou svého prodlení zástupce stavů?
Zvedá se mi z toho žaludek

Ota I. Další odklad už nestrpíme. Mnoho z nás je toho názoru,
že už je potřeba zasedat.
Pojďme do zasedacího sálu.

2. kurfiřt: Následujeme císaře jako doprovod.

1. kurfiřt: Pýcha musí být bezodkladně rozdrcena.

3. kurfiřt: Je na místě srazit mu hřebínek.

Árie

Anděl: Zdráv buď, Bože ukrytý
ve skrýši chleba,
Immanueli skrytý
v tak veliké svátosti.
Člověk skrz ni sdílí Tvou krev,
(což je upřeno andělovi)
a Tvé tělo,
proměňuje se v Boha.

Václav: Ó, Lásko lásek, Tobě chci zasvětit své srdce!

Páže: Jasný kníže, stavy právě teď vcházejí do sněmovní síně.

Václav: Honem, pospěšme tam rychle také.

Páže: Koně jsou již nějakou dobu připraveni na cestu

Václav: Ať vyrazí hbitým krokem.

3. scéna

Ota I. Vybrané shromáždění knížat, vznešení mužové,
projednali jsme záležitosti, které si žádalo veřejné blaho latinského císařství;
nyní ještě požadují české země radu,
jak dodat pravověrnému lidu novou sílu proti nepřátelům Božím,
aby bylo zachováno právo, autorita knížete a mír v zemi.

1. kurfiřt: Velký císaři, přiznávám,
že si víra po právu žádá pomoc,
ale povýšenost tohoto vládce
všechny obrací proti němu.

Ota I. Co nebeského to vidím v dálce?
Zrak mi oslňuje záře.

Václav: Odpusť, císaři.

Ota I. Tvou nevinnost dosvědčují sama nebesa.

Václav: Provinil jsem se přílišným zpožděním.

2. kurfiřt: Knížata, povstaňte mu na pozdrav.

Ota I. Slovutný kníže, miláčku nebes!

Václav: Líbám vznešenou ruku.

Ota I. Pojď sem nahoru a usaď se hned po našem boku.
Pojď nahoru.

3. kurfiřt: Co znamená tahle úslužnost?

4. scéna

Ota I. Kurfiřti, všichni jste viděli,
že to, co o tomto panovníkovi předpovídala pověst,
dostatečně potvrzují nebesa:
jeho náboženskou horlivost i neposkvrněný život.
Václav: Taková chvála nikterak nepřísluší mým zásluhám.
Ota I. To ponech na našem uvážení. Chceme ohledně této věci
vyslechnout názor slovutného shromáždění.
2. kurfiřt: Je záhodno jak penězi, tak vojensky podpořit knížete a věc víry.
Duchovní kurfiřti: Jak to udělat?
Ota I. Jaký je názor ostatních?
Světští kurfiřti: Všichni se kloníme k témuž.
Ota I. Konejte tak, je-li to třeba.
Zbožnosti však nadto sluší královská pocta,
žezlo a právo nosit korunu;
žádám, aby byl tímto vším ozdoben.
Kurfiřti: Ať žije král Václav! Ať žije král!

5. scéna

3. kurfiřt: Vznešený kníže, císař ti milostivě nabízí ještě tyto dary.
Chop se královských odznaků,
v těch pokladech se skví hluboká císařova náklonnost k tobě.
Václav: Velice štědrá panovníkova pravice
přidává k uděleným poctám ještě tyto dary, i proti mé vůli.
1. kurfiřt: Jeho Výsost nařizuje, aby byla Tvoje Jasnost
uctívána podle nově získané hodnosti.
5. kurfiřt: Toto jsou jasné odznaky královské moci a znaky královského práva.
4. kurfiřt: Tyto poklady ti císař uděluje jako záruku nové přízně.
Václav: Kéž jsou nám nebesa příznivě nakloněna!
Odejděte, než si vyžádám vaše služby.

Ó, nejštědřejší Bože, zdroji všeho dobra!
Tvá mocná pravice přináší mně, sluhovi, královské pocty,
Tvá ušlechtilost mi však připomíná mou bezvýznamnost.
Vezmi si korunu, žezlo též položím k Tvým nohám,
vzdávám se titulů, jen mi buď příznivě nakloněn.
Vší slávy, kterou mně nehodnému získává přízeň lidí,
se vzdám, jen když rozšíříš víru u národů podřízených mé pravomoci.
Tyto skutky budou svědky věčné smlouvy.

Prozřetelnost: Koruna Slávy je v rukou Páně,
zdědí ji moji vyvolení.

Árie

Sem, knížata nebes,
obyvatelé svatých míst, pospěšte!
Žezlo s korunou

uchovejte pro císařské potomky
a zbožné horlivce z rakouského rodu.

Recitativ

Běda, jaké nevlídné počasí náhle přináší noční chmury?
Jaký hustý mrak zastiňuje vznešenou záři?
Nepřátelská temnota nám bere jasný den.

Árie

Přijď, jižní větře, ty věčné světlo,
vylétni rychle na svých perutích k nebi,
zažeň noc,
projasni svět.
Příznivé západní větry
již rozhánějí mračna.
Ať v tolika radostných paprscích
zajásají chvalozpěvy!

3. dějství
Rakouský dům jako potomek Václavovy zbožnosti a nejvznešenější dědic jeho koruny
1. scéna

České království: Nešťastná česká země, kam odvanula tvá naděje?
Běda! Zelený výhonek královského domu uvadl v prvním květu mládí.
Morava: Oporu království vyvrátilo zuřivé turecké vojsko.
Slezsko: Ludvíku, věrný lid si žádá, abys znovu ožil.
Čechy: Proč však bolestně toužíme po neživém přízraku?
Je třeba se národu postarat o novou hlavu. Kde nebo odkud ji vzít?
To mi v mých pochybách není dost jasné.
Rakousko: Proč vznešenou trojici svírá pochybnost?
Čechy: Společně svou mysl upínáme k otázce, kdo nám bude vládnout místo zemřelého krále.
Slezsko: Můžeš-li, zbav nás starostí.
Rakousko: Myslíš, že je to gordický uzel, který nepřeseknu?
Morava: Poraď nám.
Rakousko: Tento obrázek ukazuje rodokmen.
Dávej pozor: Václav jako první z knížat
získal za císaře Oty korunu,
královský úřad.
Slezsko: Uznávám, že v tom byl první ze všech.
Rakousko: Vratislav, třetí z knížecí krve
tohoto jména a potomek z tohoto rodu,
znovu získal za své zásluhy královský diadém
a jako první přenesl právo na trůn
na své příbuzné ze stejného rodu,
z nichž nyní zbývá jediná Anna Alžběta, císařova vznešená manželka.
Není tedy žádný bližší Ludvíkův příbuzný než Ferdinand.
Čechy: Posloupnost je jasná.
Zbývá vyjádřit vaše přání,
mě zavazuje jasné právo
spravedlivého vyrovnání nároků na trůn.
Rakousko: Nezbývá nic jiného.
Morava: Podřizuji se císařově vládě.
Slezsko: Já vládci prokazuji stejnou úctu.
Rakousko: Pod mým vedením odneste korunu novému králi.
Čechy: Jiný titul pro něj není dost důstojný.

2. scéna

Ferdinand I.: Když Štěstěna točí lidským štěstím sem a tam,
často změní osud
a odznaky moci, které jednomu vzala,
přinese jinému.
Ludvíkův skon uvolňuje český trůn tomu,
kdo byl králův nejbližší příbuzný
a nikdo se neprokázal jako mocnější dědic
s právem na následovnictví než náš rod.
Rakousko: Jasný kníže, Čechie, nedávno zbavená svého
bezdětného krále, ti s žezlem přináší i diadém,

královské dědictví vznešeného domu.
Čechy se Slezskem a Moravou:
Ať žije král, spása království!
Morava: Musí nás zakrýt štítem královské ochrany.
Slezsko: Zpupný Turek chystá na naši hlavu
nová ostrá kopí.
Ferdinand I.: Proti nám s Kristem v čele tyranovy šiky nic nezmůžou.
Chci, abyste se se mnou statečně a udatně vrhli proti nim.
Čechy: Obětujeme pro krále a blaho vlasti krev.
Slezsko a Morava: Dáme za něj život.
Ferdinand I.: Vaše podpora a odhodlání mě těší.

Ferdinand I.: Synu, české žezlo tě očekává jako dědice.
Maxmilián: Otcova ctnost si žádá, aby se syn stal soupeřem jeho slávy.
Ferdinand I.: Usiluj o mír
a zachovej si vlídného ducha,
pokud to dovoluje spravedlivé právo;
o to větší péči pak budeš moci věnovat víře
Maxmilián: Pán se postará, aby mou horlivost podpořil ke své větší slávě.
Ferdinand I.: Vládni království zákony, jaké si žádá mír.

Árie

Znovu se zazelenej a rozkveť,
olivo míru,
rozviň listy,
ať nenastanou nebezpečné
válečné bouře:
Pod šťastným znamením
užívejte požitků,
šťastné Čechy.
Skryjte se ve stínu,
za těchto králů odpočívejte v klidu,
pokojné dny
jsou štědrou odměnou
za vaši věrnost.

3. scéna

Čechy: Jak milé sny mi dopřály půvabné zahrady!
Spánek vykouzlil příjemnou vidinu dosaženého míru,
rozehrál na jevišti zvučný rej.
Rakousko: Současnost umožňuje klid
a zároveň připomíná,
abychom se stejně tak postarali o pohodlí v budoucnosti.
Čechy: Co je podle tebe třeba zařídit?
Rakousko: Rychle se rozhodnout ohledně nové hlavy království,
aby se snad nestalo, že se o trůn bude ucházet víc soků.
Čechy: Komu ty bys nasadila korunu?
Rakousko: Chceš-li žít v blaženosti,

nech předat žezlo Ferdinandovi,
vládci z rakouského rodu, toho jména druhému,
který ještě více podpoří mír
v celém království.

Čechy: Snadno jsi mě přesvědčila o tom, kam míří tvůj duch.
Ráda podstoupím královský diadém arcivévodovi.
Tento potomek vznešeného rodu
dovrší slávu svých předků svými činy.

Rakousko: Kéž to nebesa dají! Podle tvého přání
předávám Ferdinandovi slavnou korunu.

Čechy: Ať sbor jásá na počest krále.

Recitativ

Hudebník: Připravte bubny, loutny a píšťaly,
veselé zvuky trubek zkrášlete tleskáním.
sem, zpěváci, sem, pištci,
hraním a zpěvem osvěžte královský dvůr.

Árie

Žij a kraluj, Ferdinande,
úctyhodný dědici žezla,
neporazitelný vládce.
Panuj pod ochranou božské moci,
nejmilosrdnější z králů!

4. scéna

Zbožnost: Připoj svůj krok k mému, Spravedlnosti,
věrná průvodkyně Zbožnosti.

Spravedlnost: K čemu toužíš napnout své úsilí?

Zbožnost: Aby Ferdinand, dědic ctnosti svých předků,
bez prodlení vystoupil na český trůn.

Spravedlnost: Zákon spravedlnosti schvaluje, aby vládl jako král.

Zbožnost: Vznešený vládce, tvůj vrozený sklon k zbožnosti
ve mně vzbuzuje náklonnost k tobě.

Spravedlnost: Přirozený řád spravedlnosti mě zavazuje, abych tě miloval a ctil.

Ferdinand III.: Má duše se raduje v přítomnosti přátel.
Co si žádáte?

Zbožnost: Stručně to vyložím:
Díky ctnosti svých předků jsi vhodný pro český trůn.
Ty upevníš víru a sílu práva.

Spravedlnost: Neotálej, vlast ti po právu podává
skvostnou korunu.

Ferdinand III.: Věz, že otce nelze na jeho právech nijak omezit.

Zbožnost: Je zjevné, že tvůj rodič měl stejný záměr

Ferdinand III.: Ať se tedy stane, co přikazuje vůle
vznešeného otce.

Spravedlnost: Ať celá družina jásá!

Dvořané a vojáci: Ať žije královská ratolest vznešeného domu!
Ferdinand III.: Sluší se, abych přísahou slíbil věrnost.
Zbožnost: To si žádá řád spravedlnosti.
Dvořané a vojáci: Nebe budiž svědkem.
Všichni: Ať žije král, otec vlasti!

Árie

Nové radostné a oslavné písně
rozezněte se,
zapějte
předehru míru.
Raduj se, zbožný lide
živený Zbožností,
chráněný Spravedlností,
jásej, Čechie,
ve slavnostním veselí.

5. scéna

Rakousko: Hej, družino ctností,
následuj toho, kdo kráčí před námi!
Vznešený císařův potomek si žádá ke své poctě žezlo, královskou ozdobu,
jehož předání potomkům dědičným právem si žádá Spravedlnost
a přeje tomu Zbožnost.
Rozvaha: Domnívám se, že v tomto úmyslu nám nebude bránit žádný protivník
Píle: Je jasné, že toto právo bylo vydobyto mou prací.
Rakousko: Učí nás to i původ prastarého rodu od Marta.
Bázeň: Odpůrce přinutí k poslušnosti strach z trestu.
Láska: Věř, že není třeba hrozeb.
Rakousko: Vy dvě ochránkyně koruny, podle vašeho přání
smím směle přenést právo na trůn
ze synů i na vnuky Rakouského domu.
Ať jejich potomci drží žezlo dědičným právem.
Spravedlnost: Přenes na ně dědické právo Rakouského domu,
ať se s námi navěky může těšit z míru.
Zbožnost: Ať vznešený rod vládne navěky.
Rakousko: Jsi šťastná, česká země,
že ti přejí nejvyšší vládcové světa.
Rozvaha a Píle: Velikého císaře Leopolda vynesou vzhůru jeho činy.
Láska a Bázeň:
Šťastná sláva bude opěvovat Josefa,
nikdy neporaženého v boji.

Árie

Občana k poslušnosti přivádí láska, nepřítele strach.
Je milým potěšením nechat se řídit takovým králem a zákonem.

Hle, pod dvojím sluncem

prožívá Čechie jasné dny
v letech naplněných radostí dosaženého míru.

6. scéna

Čechy: Ó jak jasná hvězda vyšla
a oživila mé kraje.
Morava: Slunce se zdvojilo a záře štěstí
osvětluje paprsky trůn.
Slezsko: Leopold a Josef,
vznešené hvězdy starého rodu,
přivádějí jitřenku mého míru
k nádhernému poledni.
Pražské trojměstí: Vznešená trojice,
žádné chmurné mračno
nemůže v tomto poledni zakrýt tvou radost.
Čechy: Ó, jaká radost mě zaplavuje!
Nyní snáze ponesu,
že oba císaři byli odvezeni ke hvězdám,
neboť jejich skvělost přináší zpět jako živý obraz
samotný Karel v ještě vznešenější podobě.
Čechy, Slezsko, Morava:
Uctěme pokorným pokleknutím vznešenou hlavu,
otce království.
Pražské trojměstí: Oplakávala jsi nenadálý skon své královny,
ale vidíš, že nyní tě hýčká mateřskou láskou
císařovna Alžběta.
Čechy: Ať se rychle připraví k holdu
geniové dvanácti částí království,
které je rozděleno do stejného počtu krajů.
Okresy: Jsme připraveni ochotně splnit rozkaz
a vykonat dílo, které se po nás žádá.
Slezsko: Obraťte zraky sem.
Morava: Otevřete věrnou a milující náruč.
Pražské trojměstí: S hlubokou poklonou oslavte přáním krále
vyvolené pro trůn otců.
Čechy: A také vznešené rodiče království.
Všechny okresy: Ať žije královská ratolest vznešeného domu!
Slezsko, Morava, Pražské trojměstí:
Ať se rakouský rod rozrůstá
až do posledního pokolení.
Slezsko: Nebesa to dají.
Za zvuků lyry připojte ke svým přáním taneční rej.

Epilog

Recitativ
Nuže, ať vše podpoří děkovný jásot!
Císařova Statečnost a Stálost
ničí stopy pohanské tyranie.

Árie
Povstaň, válečná slávo,
pro císařovo vítězství,
na Karlův rozkaz,
Alžbětě k službám.

Sbor

Ať Vás Východ uctívá
a Západ zahrnuje poctami.
Císařské výsosti, žijte a vládněte,
šťastně kralujte a triumfujte,
pražské Múzy vlídně podporujte,
císařskou přízeň jim poskytujte!